

סניור שוברט חיפש את הדוגמנית המושלמת

הבלתי מושלמת

של שוברט

היה די סולידי. יש כאלה שקוראים למצב זה בשם הפשוט יותר: משועמם. כך היה המצב לפני שהחתיכות החלו להופיע, ו-

לפני - הבחירה יושבה בטי בכר בין יתר המתחרות. רצינית וקפואה מרוב קור ומרוב התרגשות.

כך זה נמשך, בדיוק אותו הדבר, גם אחרי כן.

הראשונה היתה שרה הולצברג. זה ש' קרא את השם שלה היה אלכסנדר יהלומי, אפילו הוא לא הצליח להציל הרבה. אז היא שרה. תסרוקת של ב.ב., שמלת סאטן צעקנית יותר מהתזמורת וצעף פרווה בוי. היא השיטה את הצעף בחן מרושל ו-

שרה הולצברג מדגימה שמלת סאטן ממלחמת הפרטית וצעף פרי ווה. השופטים לא הבחירו בה. הקהל התלהב.

קראו לזה תצוגת אופנה ובחירת הדוגמנית המושלמת והפוטוגנית. נשף קיץ של ויצו רמת-גן. מעל לנשף ריחפה רוחם של האופנים האיטלקיים שביקרו בארץ לא מומן. הם חיפשו דוגמניות. הי משתתפים: שמלות, סריגים, פרווה, בסי דים-לים, ארנקים, שמשיות, תכשיטים, תכשיטים, צילומים, ופרחים. למטה על התכנייה, באותיות קטנות, היה כתוב מיהן הי דוגמניות; מיהו המנחה; מי אירגן ומי תרם את המשקאות.

הדבר האחרון, מכתבר, היה החשוב בי יותר. כי כל העניין התחיל כשוכנות פירסום שעסקה בהפצת משקה קל החליטה שבחירת הדוגמנית הכי טובה יכולה לעזור לא רק לדוגמניות אלא גם למשקה להיות חביב יותר ממה שהוא היום.

עכשיו בטח עולים בדעתכם שמות כמו סוגיה מיל, סילביה פרי, או נורית רונאי; או אתם יכולים לשכות אותן מיד; כי הי שמות הללו וכל השמות המפוצצים האחרים לא ייזכרו ולא ייפקדו ברשימה להלן. בכל אופן לא בקשר ישיר למה שהתרחש על מסלול התצוגה.

למה?

כי הן עשו חרם על התחרות וכל מה שהיה קשור בה. סילביה פרי ונורית רונאי, למשל, שחזרו לא מומן מתצוגת האופנה הישראלית בארצות הברית, הכריזו שלא אבני, ולא פפ ולא חבר השופטות, כתבות האופנה ואביגיל כדורי — המפקחת הארצית על בתי הספר המקצועיים של אורט למגמת האופנה — הן סמכות המתאימה לקבוע מי טובה ומי לא טובה כדוגמנית. "אופנאי כמו שוברט יכול להחליט מי טובה, לא אתן." אמרו הדוגמניות הותיקות.

בעלות הניסיון שבינן סיפור כי באירופה, למשל, עורכים תחרות כזו רק אחרי שבי משך עונה אופנתית שלמה עוקבים המארגנים גנים אחרי הביקוש, ההצלחה וידע-ההצגה של הדוגמניות — ורק לאור נתונים אלה יבחרת הדוגמנית המושלמת.

★ ★ ★

חומר אנשי בזכרון

אך לא אנשים כאלה, שמיצרים משקאות קלים ומפרסמים אותם, ייכניו נעו ללחץ צודק או לא צודק של כמה צעירות שאינן מבינות עסק. הם פנו אל הגברת לאה פלטר — זאת שמתפחת החן ועושה מסתם בחורות דוגמניות — והציעו לה להיות הספקת היחידה של החומר האנושי הדרוש לתחרות. פלטר ענתה בהן. אבל המארגנים ידעו שתלמידותיה, אותן היא עשויה להביא, יכניו לות בכל זאת להיות קצת בוטרי; או רצו של פחות תהיה אחת בשלה. הם פנו אל אחרות מהחרימות וביקשו עוד פעם. אבל הנערות לא הסכימו, הודיעו שהן לא רוצות ודי.

אפשר היה לצפות, שהמארגנים ישנו את שם ההצגה מהדוגמנית המושלמת בי יותר לניחה הדוגמנית המבטיחה, או דוגמנית העתיד. זה היה צעד הוגן, מכל מקום. אבל הם לא עשו את זה.

מי שבכל זאת הסכים לבוא להציג או לראות, בא לשם כך לנן מלון רמת-אביב. וכמובן שעה אחרי הזמן שנקבע, התיזמורת ניגנה עוד לא אכלנו עוד לא שתינו איך עליפי שדווקא היה שם פלאפל לאכול וי משקות קלים לשותות. וזוהי בטח הפעם הראשונה שהעצים של גן רמת-אביב רואים דברים כאלה בנושף הנערך שם.

אביגיל כדורי אמרה ברצינות גמורה שהקהל שבא לתחרות הזאת הוא, שונה לגמרי מזה שבא לתחרויות היופיים למיניהן. לשאלה אם הוא יותר טוב או יותר גרוע ענתה שהוא יותר סולידי. הוא באמת

ה' 20 ביולי היטלר מראה למסוליני את המקום בו נערכה ההתנקשות בחייו. השברים הם שרדי הצריף בו נתקיימה ישיבת המטה, שנהרס בהתפוצצות. היטלר עצמו נפצע קל, אך היבר החמיר את מחלת-פארקינסון ממנה סבל.

(המשך מעמוד 9)

הספקות המבוססים של הגנרלים למודיו-ניסיון, שזכרו כיצד צעדו במלחמה הקודמת מנצחון אל נצחון, עד לתבוסתה הסופית.

כאשר רועמים תותחי הנצחון, שותקים קולות ההגיון.

★ ★ ★

לפעול או לא לפעול?

אדם מארגני ההפיכה לא שבתו אף לרגע. המכונה הצבאית הגרמנית כיסתה את מפת אירופה. נחשולי אדם ונשק זרמו ממוסקבה לגבול הספרדי ומן האזור הארקטי עד מבוואות אלכסנדריה. בכל התכונה לא הוגיש איש באנשים קטנים שעברו מאלוף-פיקוד לאלוף-פיקוד, קיימו שיחות חשאיות, משכו חוטים, קשרו קשרים. שום גנרל לא הלשין עליהם מעולם, ואיש מהם לא נתפס.

מי היו אלמונים אלה? מי יכול היה לנצח על פעולה נרחבת כזאת מבלי לעורר חשד? רק מנגנון אחד: שרות-המודיעין, שסוכניו היו רשאים להסתובב בכל מטה מבלי לעורר תשומת-לב. היה זה כמו ברומאן סאטירי: ראש-המשטרה היה גם ראש-כנופיית הגנבים.

שרות-המודיעין של ההרמאכט היה גם מפקד הפיכה האנטי-נאצית. בראש השרות עמדה אחת הדמויות המוצלחות ביותר של הרייך השלישי, האדמיראל וילהלם קאנאריס, גרמני ממוצא יהוני, אנט-נאצי לוחט וערמומי, שבנה בשקט ובהדרגה מנגנון אדיר של חתיכה נגד המשטר. אנשי — ששיטפו פעולה באופן הדוק עם שרותי-המודיעין ההונגאריים, קיימו בין השאר את הקשר בין וועדת קאסטנר ובראנד בבודפשט לבין הסוכנות היהודית בקושטא.

תכונת ההפיכה שוב נעשתה אקטואלית: אחרי סטאלינגראד ואל-עלמיין. גדולי הצבא — גרט פון-רונדשטט, רומל ואחרים — היו שותפים לסוד. כולם היססו. כל גנרל היה האלמנט בזעיר-אנפין, גרמניה היתה נתונה במלחמה. האם לא תתיחס ההיסטוריה להפיכה כאל גבידה במולדת, כאל תקיעת סכין בגו הצבא הלוחם, שבניו נפלו יום-יום לאלפיהם בקרבות?

נעשו ניסיונות נואשים ליצור מגע עם הוונגלים והאמריקאים, למען יגדירו את מטרות המלחמה שלהם. אנשי-ההפיכה האמינו כי הגנרלים יפעלו, אם רק יובטח להם בבירור כי אחרי חיסול הנאצים והקמת דיקטטורה צבאית, תזכה גרמניה לתנאי-שלום סבירים. אולם המערב עשה את ההיפך: בוועידת קאזאבלאנקו, בינואר 1943, הכריזו צירציל ורוזבלט שהם דורשים כניעה ללא-תנאי, וזו לא יבואו במגע עם שום ממשלה גרמנית, יהיה כאשר תהיה.

היתה זאת הכרזה אחילית, שאיש אינו מגן עליה כיום ברצינות. היא שיכנעה את הגנרלים ההססניים כי המערב זומם להביא חורבן על גרמניה, וכי אין כל טעם בהפיכה. היא מנעה כניעה, שיכלה לקצר את המלחמה בשנתיים ולהציל מיליוני יהודים. ושיא האירוניה: לבסוף, כאשר נכנעה גרמניה ללא תנאי, זכתה למעשה לתנאי-שלום ששום גנרל גרמני לא העז אף לחלום עליהם ב-1943. בחלומותיו החרוזים ביותר.

★ ★ ★

ה' 20 ביולי '44

ל בסוף פרצה ההפיכה על-אף-הכח — ביולי 1944. כמו הצגה שנחתה פעמים רבות מדי, היתה כישלון חרוץ. קציני-כטה גרמני, אלוף-משנה קלאוס פון שטאופנברג, בן משפחתו של ביכמארק הגדול, הניח מיוחדת של חומר-נפץ ליד רגליו של היטלר, בשעת ישיבת-מטה. מבלי לחכות לתוצאות עלה על מטוס ומיהר לברלין. הוא לא ידע כי היטלר לא נהרג, אלא רק נפצע קל. הסיבה: מכיני המוקש לא לקחו בחשבון שהישיבה תתקיים בצריף קל, בו דרושה כמות הרבה יותר גדולה של חומר-נפץ, מפאת חוסר-התנגדותו של המיכנה.

בברלין הוכרז מיד. אולם ברגע שנוזע כי היטלר חי, נכנס חיל-המצב לפעולה, אסר את המורדים והוציאם מיד להורג. בזה אזור זה נלכדו גדולי הצבא הגרמני ונרצחו. בין המוצאים להורג היו מארשלים וגנרלים, המפקד-העליון-לשעבר בק, האדמיראל קאנאריס ועוד. לגנרל רומל הפופולארי ניתנה הוכית לאבד את עצמו לדעת, בתוספת לחיה ממי לכתית מכובדת.

אחרי טבח זה, נשבר עמוד-השירדה של גלי-הקצונה הגרמני, שמישהו הגדירו פעם, יחד עם הכנסיה הקאתולית, בתור המוסד המשווילל ביותר בעולם. הגנרלים ששרדו בחיים היו מוכתמים כרובח-איתים. במשך עשרת החודשים הגותרים של הרייך השלישי נשאר השל-טון הבלעדי בידי ארגונו של אדולף אייכמן — הי.ס.ס.

* שרות-המודיעין — שנקרא אבוור, "הגנה", הכונה להגנה מפני ריגול) — היה משותף לכל זרועות הוורמאכט. קאנאריס, איש חיל-חיס, קיבל את התפקיד לפי התור, מכיון שקודמו היה איש צבא-היבשה.

** ביניהם החייל העליון של גרמניה המערבית כיום, אדולף הוונגנר, שהיה מעורב בהפיכה, נעצר אך לא הוצא להורג. חושדים בו כי קנה את חייו בהלשנה על חבריו.